

Al 70 jaar woont Jan Bosman in de Stationsstraat, op nr. 44. Je vindt zijn huis niet zo makkelijk: het ligt aan een kleine zijweg van de Stationsstraat, direct na nr. 42. Het is een houten huis. Dat heeft alles met het Fort te maken: het huis ligt er n.l. minder dan 300 meter vandaan. Daar mochten volgens de 'Kringenwet' van 1853 alleen met toestemming houten huizen worden gebouwd. Het kreeg wel een schoorsteen en dakpannen.

In gesprek met het echtpaar Bosman

door Mies Vreeken-van Brink

De boerderij 'Eb en Vloed' aan de Lange Coupure- eveneens binnen het 'schootsveld' van het Fort- was ook eerst van hout, maar is nu herbouwd in steen. Het huis van de familie Bosman is later ook uitgebreid en kreeg een stenen muur.

Jan is niet in dit huis geboren, maar in de Kerkstraat. Zijn vader was uit Vinkeveen gekomen (uit een gedeelte dat toen bij Abcoude-Proosdij hoorde) en Jan was de enige zoon. Hij werd in 1924 geboren. Vader

Het houten huis van de familie Bosman

Bosman- 'Freek'- had een kleine veeboerderij. Hij kocht het huis in 1933 van Hendrik Soddeman genaamd Keute, een oom van de huidige bewoner van Eb en Vloed. Er waren 10 à 12 koeien. Het land pachtte hij van de (Katholieke) Kerk. Toen Jan 16 jaar was werd zijn vader gedeeltelijk invalide ten gevolge van een peesontsteking in zijn rechterhand. Die herhaalde zich nog een keer. Hij kon toen geen koeien meer melken. Jan kwam er

toen praktisch alleen voor te staan. 'Had U helemaal geen hulp?' 'Ja, af en toe kwam er wel eens een jongen helpen, maar niet in vaste dienst- dat was te duur'.

In 1947 trouwde Jan met Mien de Wildt, die van de boerderij Nellestein aan de Winkeldijk kwam. Zij kwam uit een gezin van 10 kinderen en had daardoor geleerd, de handen uit de mouwen te steken. 'Tot je 14e jaar ging je naar school en daarna moest je werk zoeken'. Mien heeft op verschillende plaatsen gewerkt, ook nog bij de politie, waar ze huishoudelijk werk deed. Ze ging bij verschillende mensen thuis helpen en zo kwam ze ook bij de familie Bosman, één of twee dagen per week.

Jan's moeder overleed in 1944. Ze werd maar 61 jaar.

Mien en Jan Bosman; 50 jaar getrouwd; 10 september 1997

Jan Bosman op de transportfiets

Vijf jaar lang ging Mien regelmatig bij Bosman helpen en zo leerde ze Jan kennen. Toen ze trouwden wist Jan dus wel wat hij aan haar had. 'Ja, we wisten wat we deden' zegt zijn vrouw nu.

Mien heeft heel wat werk moeten verzetten. Toen Jan en zij trouwden was Jans vader al zeven jaar gedeeltelijk invalide. Toen hij in 1977 overleed, had Mien tweeëndertig jaar voor hem gezorgd: de laatste drie jaren van zijn leven woonde hij in Maria-oord in Vinkeveen.

Jan en Mien kregen samen vijf kinderen, van wie er geen in het boerenbedrijf ging. Ze kozen andere beroepen. Mien kon Jan ook helpen met het melken: bij haar thuis had-

den ze ook koeien. Daar verkochten ze ook wel melk aan de deur: één van hun klanten was de schilder Piet van Wijngaerd. Die heeft later nog eens een portret van Jan geschilderd.

Jan's vader kon eerst nog wel wat meehelpen: Tot enige jaren na de oorlog had Jan ook een fietsenstalling. Mensen, die met de trein mee moesten, ook wel scholieren, kwamen bij hem hun fietsen neerzetten, omdat ze bang waren dat die bij het station gestolen zou worden. Vooral in de oorlogsjaren was dat natuurlijk heel erg. Met zijn ene hand kon Jans vader dan nog wel de fietsen aanpakken. Zijn moeder deed dat trouwens ook wel.

55 jaar lang heeft Jan ook schillen opgehaald in Abcoude. Eerst lopend met de melkkar of met transportfiets, later ook wel met tractor en aanhangwagen. Die schillen waren voor zijn eigen koeien bestemd. De koeien werden met de hand gemolken, later met de melkmachine. Als je zelf molk was je wel onafhankelijker en er was trouwens in het begin geen electriciteit.

Jan's vader, Freek Bosman, werkte eerst bij de familie Snoek, die een veeboerderij had. In droge zomers ging hij daarvoor wel water uit Weesp halen met paard en wagen. Het water uit de Vecht was zo schoon! Maar toen de familie Bosman in 1933 in de Stationsstraat kwam te wonen had Abcoude al sinds 1928 waterleiding in het dorp. Jan hielp zijn buurman Hendrik Schoenmaker ook wel, bijvoorbeeld als een koe moest kalven. Hij zegt dat Schoenmaker zich vaak zo deftig uitdrukte. In plaats van 'Kun je gauw komen?' zei hij dan soms: 'Spoed is gewenst!'

Tot 1960 bracht Jan ook mest van de boerderij naar het weiland aan de andere kant van het spoor. Hij ging dan met een praam onder de spoorbaan door. Vanaf 1960 gebeurde dit met de trekker over de spoorbaan heen. Dit land is thans verkocht aan de Spoorwegen ten behoeve van de verbreding van het spoor.

Een jaar of vijf geleden stopte Jan met de eigen koeien. De Lakenvelders -een historisch koeienras!- die nu achter zijn huis lopen, zijn niet van hem zelf. 's Winters staan ze in Baambrugge op stal.

Het huis van de Familie Bosman ligt nu als een heel romantisch plekje ter zijde van de Stationsstraat. Toen ik er kwam lag de kat heerlijk te zonnen in de tuin, waar zo te zien regelmatig in gewerkt wordt: hij ziet er heel verzorgd uit. De koffie smaakte goed en ik had alweer wat meer gehoord over vroeger!

Mies Vreeken-van Brink